

Μαθητικές Παρακλήσεις: Γενηθήτω το θέλημα Σου (Ηλίας Λιαμής, δρ. Θεολογίας, Καθηγητής Μουσικής, Πρόεδρος της Συνοδικής Υποεπιτροπής Καλλιτεχνικών Εκδηλώσεων της Εκκλησίας της Ελλάδος)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η περίοδος των Πανελληνίων Εξετάσεων αποτελεί ίσως την πιο μαζική αγχωτική περίοδο της Ελληνικής κοινωνίας. Παρά την γνωστή σε όλους απογοητευτική κατάσταση των Ελληνικών πανεπιστημίων που ψαλιδίζουν τον ενθουσιασμό κάθε πρωτοετούς φοιτητή από τον πρώτο κιόλας μήνα της εγγραφής του, πάρα τις περιορισμένες προοπτικές επαγγελματικής αποκατάστασης των αποφοίτων, παρά τις πολλές εναλλακτικές επιλογές του κάθε υποψηφίου για συνέχιση των σπουδών του σε ξένα ή ιδιωτικά πανεπιστήμια, η είσοδος στην τριτοβάθμια εκπαίδευση παραμένει ένας από τους βασικότερους στόχους της κάθε Ελληνικής οικογένειας. Για ενάμιση τουλάχιστον χρόνο, το κάθε παιδί, από τα Χριστούγεννα της Β΄ Λυκείου μέχρι τον καθοριστικό Ιούνιο της Γ΄ Λυκείου, βιώνει μία αβάσταχτη πίεση, την οποία επιδεινώνει η ματαιότητα και η έλλειψη νοήματος μιας αφόρητα παπαγαλίστικης

εκμάθησης της ύλης και απομνημόνευσης μέχρι κεραίας και τελείας.

Στόχοι, που πολλές φορές έχουν τεθεί πριν ακόμη την γέννηση του νέου υποψηφίου, ανεξόφλητα γραμμάτια και ανεκπλήρωτοι οραματισμοί της οικογενειακής ιστορίας που πρέπει πλέον να ευοδωθούν, σχεδιασμοί που αποσκοπούν περισσότερο σε κοινωνική αναγνώριση παρά στην καλλιέργεια των χαρισμάτων και των προτιμήσεων του νέου παιδιού, επιβαρύνουν αφόρητα την ψυχή και το μυαλό του και διαταράσσουν την οικογενειακή ατμόσφαιρα, η οποία πολλές φορές μέσα στο διάστημα των 18 μηνών φτάνει στα όρια της.

Τα τελευταία χρόνια, διέξοδο στο άγχος και την αγωνία ενόψει των εξετάσεων έρχονται να προσφέρουν οι Παρακλήσεις για ενίσχυση των υποψηφίων, οργανωμένες από ενορίες και Μητροπόλεις.

Όντως υπέροχες οι λατρευτικές αυτές ευκαιρίες! Σε αρκετές έχω παρευρεθεί και έχω γευτεί σπάνια κατάνυξη, που δεν την βρίσκεις εύκολα σε τακτικές ακολουθίες μέσα στο χρόνο. Νέα παιδιά, σε μία κομβική στιγμή της ζωής τους, με δική τους προθυμία και διάθεση, σιωπηλά και ακίνητα, πολλές φορές χωρίς την παρουσία των μεγαλύτερων σε ηλικία, συχνά όρθια καθ' όλη τη διάρκεια της ακολουθίας, προσέρχονται να παρακολουθήσουν με τρόπο συγκινητικό κάτι που τελείται αποκλειστικά για αυτά με αυτά. Και κάθε φορά, ένας πόθος μου γεννιέται, μια θερμή επιθυμία, η περίπτωση αυτή να τοποθετηθεί στο σωστό εκκλησιαστικό και πνευματικό της πλαίσιο και να αποτελέσει όντως εμπειρία αυθεντικής πνευματικότητας και επικοινωνίας του κάθε παιδιού ξεχωριστά με το Θεό Πατέρα.

Για να συμβεί αυτό νομίζω πως πρέπει, όσο γίνεται συχνότερα και με μεγαλύτερη

σαφήνεια και απλότητα, να παρουσιάζεται στα παιδιά αλλά και σε ολόκληρο το εκκλησιαστικό σώμα το αληθινό νόημα μιας τέτοιας λατρευτικής πρωτοβουλίας. Πρόκειται για μια τριπλή μήση, η οποία μόνον ευεργεσίες επιφυλάσσει στον καθένα.

Πρώτη είναι η μήση της εκκλησιαστικότητας. Μέσα στην Εκκλησία, όλα τα ατομικά πράγματα - επιθυμίες, πόθοι, φόβοι, ικεσίες - εκκλησιαστικοποιούνται, δηλαδή αποτελούν γεγονός ολόκληρης της χριστιανικής κοινότητας. Μέσα στην Εκκλησία μαθαίνουμε να σπάμε τον ατομισμό μας και να προσευχόμαστε όλοι για όλους. Τρανή απόδειξη αποτελεί η κατ' εξοχήν προσευχή της Εκκλησίας μας, η προσευχή του Κυρίου μας, το «Πάτερ ημών», το οποίον μας παραδόθηκε από τον Ίδιον, όχι σε Α' Ενικό αλλά σε Α' Πληθυντικό. Τι πιο ωραίο δίδαγμα για έναν άνθρωπο, και κυρίως νέο, να αισθάνεται πως μια ευρύτερη από τη δική του οικογένειά, η οικογένεια της Εκκλησίας, συμπαρίσταται, ενισχύει και προσεύχεται για εκείνον, που τη συγκεκριμένη στιγμή έχει τη συγκεκριμένη ανάγκη! Αλλά και τι δίδαγμα ζωής, ο νέος άνθρωπος να μυείται στην προσευχή για άλλους και να γεύεται την χαρά μιας βαθιάς πνευματικής συντροφικότητας! Πρώτη λοιπόν και μέγιστη ζητούμενη εμπειρία είναι αυτό το «μαζί» που κάνει τους ανθρώπους να αισθάνονται δυνατοί ως μέλη ενός κοινού σώματος.

Δεύτερη είναι η μήση της άφεσης στο θέλημα του Θεού. Το βαθύτερο ζητούμενο της παρουσίας και της συμμετοχής ενός νέου ανθρώπου σε μια τέτοια Ακολουθία δεν είναι να «συρρικνωθεί» ο Θεός, ώστε να χωρέσει στον σχεδιασμό του υποψηφίου αλλά να απλωθεί η ψυχή και ο ανθρώπινος νους στη Θεία πρόνοια. Από μικροί εκπαιδευόμαστε στην απολυτοποίηση του ατομικού μας θελήματος και στην απόλυτη βεβαιότητα ότι οι σχεδιασμοί μας αποτελούν την ιδανικότερη λύση για

τη ζωή μας. Και είναι αλήθεια είναι πως, από την πρώτη στιγμή της γέννησής της ανθρώπινης θρησκευτικότητας, η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων κατανοεί την προσευχής ως κατάθεση αιτήματος που αναμένει την εκπλήρωση του. Ανθρώπινο, κατανοητό και ως ένα βαθμό θεμιτό. Όταν η ανάγκη, όταν ο πόνος όταν τα αδιέξοδα της ζωής οδηγήσουν τον άνθρωπο στην απόγνωση και στην κατάρρευση, ένα αίτημα πόνου αγωνίας απευθύνεται προς τον ουρανό, όπως απευθύνεται το κάθε παιδί στον πατέρα του για συμπαράσταση και σωτηρία. Είναι κρίμα όμως, η ανθρώπινη ψυχή και ιδιαίτερα η ψυχή του νέου ανθρώπου, με αφορμή αυτή την ιδιαίτερη λατρευτική περίσταση, να μην υποψιαστεί πως ένα άλλο, υψηλότερο επίπεδο θρησκευτικότητας περιμένει να χαρίσει μία διαφορετική πληρότητα και χαρά από εκείνη της εκπλήρωσης ενός ατομικού στόχου. Και η χαρά αυτή δεν είναι άλλη από την άφεση στην πρόνοια και τη σοφία του Θεού που ξέρει περισσότερο από τον κάθε άνθρωπο τι χρειάζεται η ανθρώπινη ύπαρξη και ποιος είναι ο ιδιαίτερος δρόμος του καθενός προς την χαρά και την πληρότητα. Όλη η λατρευτική ζωή της Εκκλησίας αποτελεί μύηση εμπιστοσύνης και παράδοσης στην αγάπη Του. Ο Θεός δεν αποτελεί μεταφυσικό «μέσον» το οποίο στερούνται οι εκτός της λατρευτικής ζωής συνυποψήφιοι, αλλά Φίλο και Πατέρα που ευλογεί τον κάθε κόπο και τον μεταβάλλει σε εργαλείο υπαρξιακής ολοκλήρωσης. Έτσι, κάθε μαθητική παράκληση μπορεί να καταστεί γέφυρα από το «θέλω» ΜΟΥ στο «γεννηθήτω το θέλημα ΣΟΥ».

Υπάρχει και μία τρίτη μύηση: Εκείνη σε ένα μεγάλο, πανανθρώπινο όραμα. Είναι αυτές οι μέρες, από την Ανάσταση ως την Πεντηκοστή, που η Εκκλησία μας περιλαμβάνει ιδιαιτέρως στα αναγνώσματά της κείμενα από τις Πράξεις των Αποστόλων. Είναι τα κείμενα εκείνα που προσπαθούν να μας μεταφέρουν την ψυχική κατάσταση των πρώτων χριστιανών, το όραμά τους, το νόημα της νέας ζωής που αποδέχτηκαν, τον προορισμό και την αποστολή που αισθάνθηκαν ότι πρέπει να εκπληρώσουν. Η Ορθόδοξη λατρεία μας είναι εξολοκλήρου θεμελιωμένη σε εκείνες τις πρώτες εμπειρίες της Χριστιανικής κοινότητας. Τότε, που οι άνθρωποι αισθάνονταν εργαλεία ενός θείου σχεδίου που είχε ξεκινήσει και θα οδηγούσε στην εγκαθίδρυση μιας νέας κοινωνίας. Πέρασαν οι καιροί, ο πόθος όμως, ιδιαίτερα των νέων ανθρώπων, για μια ζωή γεμάτη ηρωισμό και αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο δεν ξεχάστηκε και ίσως δεν θα ξεχαστεί ποτέ. Ο ατομικός σχεδιασμός και το όραμα μιας ατομικής καριέρας μπορεί να προβάλλονται στις νέες ψυχές ως ο απόλυτος στόχος της κοινωνίας που ζούμε. Αυτό όμως είναι και η αιτία της απέραντης ανίας που μετασχηματίζεται σε ανεξέλεγκτο θυμό και πλημμυρίζει τις ψυχές της νέας γενιάς. Περισσότερο από τον καθένα μας, ο νέος άνθρωπος διαισθάνεται πως δεν γεννήθηκε μόνον για να πετύχει ατομικά κατορθώματα. Δίψα για ένα βαθύτερο νόημα ζωής, δίψα αποστολής και ένταξης σε έναν υψηλότερο και πανανθρώπινο στόχο: Αυτό είναι που πυρπολεί τις νεανικές

καρδιές. Τι ομορφότερο, τι πνευματικότερο, τι πιο θεάρεστο θα μπορούσε να υπάρξει αν κάθε μαθητική παράκληση μπορούσε να αποτελέσει την έναρξη ένταξης ενός νέου ανθρώπου στον αγώνα θεμελίωσης ενός καλλίτερου κόσμου! Δεν είναι υπερβολικό! Δεν είναι μεγαλόστομο! Ο κάθε νέος άνθρωπος, με την αγνότητα της ψυχής και το αυξημένο αίσθημα δικαιοσύνης που τον διακατέχει, περιμένει πώς και πώς να ακούσει μια πρόταση, ώστε να προσφέρει τα ταλέντα και τις δυνάμεις του σε έναν μεγάλο οραματισμό. Είναι φορές που σε τέτοιες λατρευτικές συνάξεις, συχνά μόνον με το φως των κεριών, βάζω τον εαυτό μου να βρίσκεται σε σύναξη μιας μυστικής συνωμοσίας, συνωμοσίας όμως αγάπης, ικανής να ανατρέψει το ανθρώπινο οικοδόμημα της αλαζονείας και της αρπαγής.

Κάθε μαθητική παράκληση είναι πρόσκληση για μια ηρωική ζωή και όχι για μια μίζερη ατομική εξασφάλιση. Η επιτυχία στις Πανελλήνιες μπορεί να έρθει, μπορεί και να μην έρθει. Αυτό όμως που κόσμος ονομάζει «αποτυχία» είναι πολλές φορές, στα σχέδια του Θεού, το πρώτο βήμα αλλαγής διαδρομής και ανακάλυψης νοήματος που καμιά Ανωτάτη Σχολή και κανένας μεταπτυχιακός τίτλος δεν μπορούν να εξασφαλίσουν.

Ο Θεός βοηθός σε κάθε αγώνα των παιδιών και οδηγός προς τα πρωτεύοντα και τα σημαντικά της ζωής. —